

EMD-bulletin

– nytt fra menneskerettsdomstolen i Strasbourg

Nr. 12 År 2016 Dato 25. januar Utgiver Norsk senter for menneskerettigheter

I desember ble det avsagt tre kategori 1-avgjørelser, mot Ungarn, Belgia og Italia. Det ble avsagt en avgjørelse mot Norge i desember.

Månedens utvalgte: KHLAIFIA AND OTHERS v. ITALY

Date: 15/12/2016 **Application no.:** 16483/12

Articles: 5; 5-1; 5-1-f; 5-2; 5-4; 3; P4-4; 13; 13+3; 13+P4-4;41

Conclusion: Violation of Article 5 - Right to liberty and security (Article 5-1 - Lawful arrest or detention - Article 5-1-f - Expulsion); Violation of Article 5 - Right to liberty and security (Article 5-2 - Information on reasons for arrest - Prompt information); Violation of Article 5 - Right to liberty and security (Article 5-4 - Review of lawfulness of detention); No violation of Article 3 - Prohibition of torture (Article 3 - Degrading treatment - Inhuman treatment) (Substantive aspect); No violation of Article 3 - Prohibition of torture (Article 3 - Degrading treatment- Inhuman treatment) (Substantive aspect); No violation of Article 4 of Protocol No. 4 - Prohibition of collective expulsion of aliens-{general} (Article 4 of Protocol No. 4 - Prohibition of collective expulsion of aliens); Violation of Article 13+3 - Right to an effective remedy (Article 13 - Effective remedy) (Article 3 - Degrading treatment - Inhuman treatment - Prohibition of torture); No violation of Article 13+P4-4 - Right to an effective remedy (Article 13 - Effective remedy) (Article 4 of Protocol No. 4 - Prohibition of collective expulsion of aliens-{general} Prohibition of collective expulsion of aliens); Non-pecuniary damage - award (Article 41 - Non-pecuniary damage - Just satisfaction)

Saken omhandler:

Saken handler om hvorvidt opphold på et mottakssenter for innvandrere på en øy og om bord to skip i Italia innebar en krenkelse av artikkel 5(1), artikkel 5(2), artikkel 5(4), artikkel 3, fjerdeprotokoll artikkel 4 og artikkel 13 sammenholdt med de øvrige påberopte artiklene som nevnt.

Fakta:

Klagerne er tre tunisiske statsborgere. Klagerne migrerte til Italia i 2011 som en følge av «den arabiske våren» i hjemlandet. Om bord i båt reiste klagerne til Italia hvor de ble mottatt av den italienske kystvakten. Der ble klagerne transportert videre til et mottakssenter for innvandrere kalt «CSPA». Mottakssenteret lå på øya Lampedusa. Ved ankomst ble klagerne identifisert. Klagerne hevdet at mottakssenteret var overbefolket og at forholdene ellers var dårlige. Den 20. september 2011 brøt opptøyer ut blant migrantene i CSPA. Mottakssenteret ble påtent og migrantene demonstrerte i gatene. Klagerne ble etter dette tatt av politiet og transportert til flyplassen hvor de

Norsk senter for menneskerettigheter

Redaktør **Kjetil Mujezinović Larsen**

Kompilasjon og redaksjonsassistent **Eva Linn Oksavik og Ragnhild Lunner**

Kontakt & abonnement c.b.astруп@nchr.uio.no

ble fløyet til Palermo og plassert om bord to forskjellige skip. Om bord skipene oppholdt det seg henholdsvis 190 og 150 mennesker. Første- og andreklageren ble transportert til flyplassen i Palermo i påvente av hjemreise den 27. september, mens tredjeklageren ble transportert til flyplassen 29. september. Før ombordstigningen ble klagerne identifisert for andre gang. Det ble vedtatt innreiseforbud og klagerne ble sendt hjem til Tunisia. Klagerne hevdet aldri å ha mottatt noe skriftlig vedtak, mens staten på sin side hevdet at klagerne selv nektet å motta eller signere vedtakene.

Klageren brakte saken inn for Domstolen 9. mars 2012, og i dom den 1. september 2015, avsagt i kammer, konkluderte Domstolen enstemmig med at det forelå krenkelse av artikkel 5(1), artikkel 5(2), artikkel 5(4) og ingen krenkelse av artikkel 3 hva gjaldt forholdene om bord på båten. Under dissens 5-2 konkluderte Domstolen med at det forelå krenkelse av artikkel 3 i relasjon til forholdene i mottakssenteret CSPA samt krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3 og fjerdeprotokoll artikkel 4. Saken ble 1. februar 2016 besluttet henvist til avgjørelse i storkammer etter anmodning fra staten.

Tredjepartsintervensjon fra The Centre for Human Rights and Legal Pluralism of McGill University.

Anførsler:

Klagerne anførte at artikkel 5(1) var krenket ettersom de hadde blitt ulovlig frarøvet deres frihet da de ble plassert på mottakssenteret CSPA og om bord på skipene i Palermo. Videre anførte klagerne at artikkel 5(2) var krenket da de ikke engang hadde hatt kontakt med de italienske myndighetene. Klagerne anførte også at artikkel 5(4) var krenket ettersom de aldri hadde hatt anledning til å utfordre lovligheten ved pågripelsen. Klagerne anførte videre at forholdene i CSPA og om bord på skipene innebar en nedverdiggende og umenneskeligbehandling i strid med artikkel 3. Videre anførte klagerne at de hadde blitt utsatt for kollektiv utvisning i strid med fjerdeprotokoll artikkel 4. Til slutt anførte klagerne at det forelå krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3, artikkel 5 og fjerdeprotokoll artikkel 4.

Staten imøtegikk klagerens anførsler og anførte også at ikke alle effektive rettsmidler var uttømt etter artikkel 35(1).

Domstolens vurderinger:

Domstolen behandlet først statens innledende innvending om at effektive rettsmidler ikke var uttømt etter artikkel 35(1). Staten anførte at klagerne ikke hadde anket den italienske myndighetens vedtak om innreiseforbud. Domstolen påpekte at denne innvendingen skulle ha kommet etter muntlige og skriftlige innlegg i forbindelse med at saken ble fremmet. Det var for sent å komme med denne anførselen etter at disse innleggene var sendt, og Domstolen avviste derfor statens anførsel.

Deretter vurderte Domstolen om artikkel 5 var krenket. Først vurderte Domstolen om inngangsvilkåret i artikkel 5(1) om frihetsberøvelse var oppfylt. Domstolen bemerket at utgangspunktet for vurderingen var den konkrete situasjonen, frihetsberøvelsens art, varighet, effekt og gjennomføringsmåten. Det var ikke bestridt mellom partene at myndighetene overvåket klagerne mens de oppholdt seg hos CSPA og at de var hindret i å forlate senteret og skipene de oppholdt seg på. Domstolen viste til uttalelser fra oppnevnte spesialkomitéer om at forholdene om bord på båtene var tilnærmet lik frihetsberøvelse. Videre bemerket Domstolen at lengden på det samlede oppholdet på henholdsvis tolv dager for førsteklageren og ni dager for andre- og tredjeklageren ikke var

ubetydelig. Domstolen avviste avslutningsvis at statens anførsel om at oppholdet om bord på skipet og på senteret ikke kunne anses som frihetsberøvelse fordi det ble gjennomført for å beskytte klagerne. Domstolen kom etter dette til at artikkel 5 fikk anvendelse ettersom klagerne hadde blitt frarøvet deres frihet i strid med konvensjonens artikkel 5(1).

Videre vurderte Domstolen om frihetsberøvelsen var tillatelig. Artikkel 5(1) inneholder en uttømmende liste over tillatelige grunnlag for frihetsberøvelse. Domstolen slo først fast at frihetsberøvelsen falt innunder artikkel 5(1)f). Bestemmelsen gir adgang til lovlig pågripelse av en person som det treffes tiltak mot med sikte på utsendelse eller utlevering. Deretter vurderte Domstolen om frihetsberøvelsen hadde hjemmel i lov. Domstolen gikk gjennom et nasjonalt dekret og en bilateral avtale mellom Italia og Tunisia for å vurdere om disse var tilstrekkelige hjemmelsgrunnlag for frihetsberøvelsen. Artikkel 14 i dekretet ga ikke tilstrekkelig hjemmel fordi klagerne oppholdt seg i CSPA og ikke et identifikasjons- og utvisningssenter slik artikkel 14 forespeilet. Heller ikke den bilaterale avtalen hjemlet frihetsberøvelsen ettersom avtalen ikke var offentliggjort, og derfor ikke var tilgjengelig og forutberegnelig for klagerne. Domstolen bemerket i tillegg at klagerne hadde blitt frarøvet deres rett til å bli stilt overfor en domstol innen en viss tid. Etter dette kom Domstolen enstemmig til at frihetsberøvelsen ikke oppfylte de generelle prinsippene om rettssikkerhet og derfor ikke kunne anses som lovlig i konvensjonens forstand. Frihetsberøvelsen skjedde i strid med artikkel 5(1).

Videre vurderte Domstolen klagerens anførsel om at artikkel 5(2) var krenket. Ettersom frihetsberøvelsen ikke hadde hjemmel i lov etter artikkel 5(1), kunne ikke Domstolen se at klagerne kunne bli underrettet om grunnene til frihetsberøvelsen. Det var mulig at klagerne visste at de befant seg i Italia ulovlig, og at de hadde fått informasjon om migranternes juridiske stilling. Denne informasjonen tilfredsstiller imidlertid ikke klagerens krav om informasjon om grunnene til frihetsberøvelsen. En slik begrunnelse fantes heller ikke i vedtaket om klagerens innreiseforbud. Domstolen konkluderte med at artikkel 5(2) var krenket.

Deretter vurderte Domstolen om artikkel 5(4) var krenket. Domstolen bemerket at i saker hvor klagerne ikke har blitt underrettet om grunnene til frihetsberøvelsen, har de samtidig blitt frarøvet sin rett til å anlegge sak slik at lovligheten ved frihetsberøvelsen kan bli prøvd. Ettersom Domstolen kom til at klagerne ikke hadde fått underrettelse om grunnlaget for frihetsberøvelsen etter artikkel 5(2), ble konklusjonen også i denne saken at klagerne ikke hadde hatt mulighet til overprøvelse slik artikkel 5(4) forespeiler. Domstolen bemerket at det faktum at vedtaket om innreiseforbud kunne ankes, ikke kunne tas til inntekt for at klagerne kunne anlegge sak om lovligheten av frihetsberøvelsen. Domstolen kom enstemmig til at det forelå krenkelse av artikkel 5(4).

Videre vurderte Domstolen om forholdene på CSPA og om bord på skipene innebar umenneskelig eller nedverdiggende behandling i strid med artikkel 3. Domstolen bemerket innledningsvis at behandlingen må ha en viss alvorlighet for å falle innunder anvendelsesområdet til artikkel 3. Vurderingen er relativ og avhenger av de konkrete omstendigheter i saken slik som behandlingens varighet, dens fysiske og psykiske virkninger, og i enkelte saker, offerets kjønn og helse. Domstolen gjennomgikk relevante momenter utpenslet i Domstolens rettspraksis. Et helt sentralt moment er størrelsen på oppholdsrommet hvor immigranten oppholder seg. I tilfeller hvor overbefolkning ikke utgjør krenkelse av artikkel 3 alene, må andre aspekter ved frihetsberøvelsen tas i betraktning. Relevante momenter er muligheten til benyttelse av toaletter og andre nødvendige hygieniske fasiliteter samt kontakt med omverden. Videre bemerket Domstolen at Italia opplevde en enorm

økning i antall immigranter i løpet av og i kjølevannet av «den arabiske våren» i 2011. Domstolen aksepterte at Italia sto overfor en meget utfordrende migrasjonskrise, men påpekte samtidig at krisen i seg selv ikke kunne rettferdiggjøre en eventuell krenkelse av artikkel 3.

Deretter gikk Domstolen over til den konkrete vurderingen av om forholdene på CSPA var i strid med artikkel 3. Både klagerne og staten hadde fremlagt rapporter som ga uttrykk for hvordan forholdene på mottakssenteret var. Domstolen bemerket i denne sammenheng at mottaket var dårlig egnet for opphold over flere dager. Utover det var mottaksforholdene anstendige på tross av at de var enkle (blant annet var madrasser lagt rett på gulvet), at lege var tilgjengelig for alle, at det ble foretatt regelmessig kontroll av sanitetsfasilitetene og at mat ble utdelt. Domstolen kunne ikke fastslå nøyaktig hvor mange som oppholdt seg på CSPA i det aktuelle tidsrommet, men bemerket at forholdene uansett ikke kunne sammenlignes med forholdene i et fengsel. Videre bemerket Domstolen at det var ubestridt at klagerne kunne bevege seg fritt innenfor mottaket, kommunisere over telefon med omverdenen samt kontakte representanter og advokater i humanitære organisasjoner. Domstolen påpekte også at klagerne ikke led av noen fysiske eller psykiske plager, at de ikke var mindreårige og at de kun var bosatt på CSPA over en kort periode. Etter en samlet vurdering kom Domstolen til at behandlingen på CSPA ikke overskred alvorlighetsterskelen i artikkel 3.

Deretter vurderte Domstolen om forholdene om bord på skipene var i strid med artikkel 3. Førsteklageren befant seg om bord på et av skipene i syv dager, mens andre- og tredjeklageren var om bord i fem dager. Domstolen påpekte at klagerens anførsler om nedverdiggende og umenneskelige forhold om bord ikke var bevist, men bygget alene på klagerens egne forklaringer. Klagerne anførte blant annet at de hadde blitt mishandlet av polititjenestemenn. I denne sammenheng bemerket Domstolen at bevisbyrden kan tilfalle staten dersom mishandling bygger på bekreftende fakta. Slike fakta var imidlertid totalt fraværende i foreliggende tilfelle. Klagerne hadde ikke fremlagt noen bevis som tydet på at de hadde tatt skade av den påståtte mishandlingen. Tvert imot hadde staten fremlagt en juridisk beslutning som indikerte at migrantene ble utstyrt med medisinsk assistanse, varmt vann, elektrisitet og måltider. Det var videre ingen grunn til å betvile dommerens upartiskhet slik klagerne anførte. Domstolen konkluderte enstemmig med at forholdene om bord skipene ikke utgjorde umenneskelig eller nedverdiggende behandling i strid med artikkel 3. Det forelå ingen krenkelse av artikkel 3.

Videre behandlet Domstolen klagerens anførsel om krenkelse av fjerdeprotokoll artikkel 4 om forbud mot kollektiv utvisning. Domstolen viste til tidligere rettspraksis og fastslo at formålet med bestemmelsen er å forhindre statene i å utvise et visst antall utlendinger uten individuell vurdering. Domstolen vurderte om utvisningen var «kollektiv» i konvensjonens forstand. Det var ubestridt at klagerne gjennomgikk identifisering ved to anledninger: ved ankomst til Italia og om bord de aktuelle skipene. Partene var imidlertid uenige om omstendighetene rundt den første identifikasjonen. Domstolen bemerket at kravet om individuell behandling er oppfylt såfremt klageren har hatt mulighet til å rette innsigelser mot utvisningen. Domstolen fant det bevist at ved den første identifiseringen, som innebar fotografering og registrering av fingeravtrykk, hadde klagerne mulighet til å opplyse om argumenter mot utvisning eller nektelse av innreise. Det samme gjaldt for perioden

§ Article 3 – Prohibition of torture

1. No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

på henholdsvis ni og tolv dager hvor klagerne oppholdt seg i Italia og søkte om asyl. Det var ikke avgjørende at vedtakene om innreiseforbud var utformet relativt likt for den enkelte asylsøker, og at forbudene ble utstedt til flere i løpet av en kortere tidsperiode. Domstolen la til grunn at utvisningen av klagerne ikke var «kollektiv» i konvensjonens forstand. Det forelå dermed ingen krenkelse av fjerdeprotokoll artikkel 4.

Til slutt behandlet Domstolen klagernes anførsel om krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3, artikkel 5 og fjerdeprotokoll artikkel 4. Domstolen slo først fast at artikkel 5(4) er lex specialis i forholdet til artikkel 13, og viste til tidligere drøftelser på dette punktet. Domstolen gikk deretter over til å vurdere artikkel 13 opp mot artikkel 3 og fjerdeprotokoll artikkel 4. Domstolen bemerket innledningsvis at kravene under artikkel 3 og fjerdeprotokoll artikkel 4 var prosedable. I tilknytning til vurderingen av artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3 konstaterte Domstolen at staten ikke hadde nevnt et eneste rettsmiddel som ga klagerne mulighet til å rette innsigelser mot forholdene om bord på skipene eller på CSPA. Det forelå dermed en krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med artikkel 3. Når det gjaldt artikkel 13 sammenholdt med fjerdeprotokoll artikkel 4, påpekte Domstolen at vedtaket om innreiseforbud spesifikt pekte på at de berørte enkeltpersoner kunne påklage vedtaket innen en tidsperiode på seksti dager. Domstolen hadde ingen grunn til å betvile effektiviteten av en slik anke. Videre påpekte Domstolen at klagerne selv hadde valgt å ikke signere eller motta vedtaket skriftlig. Klagerne kunne ikke klandre staten for deres manglende forståelse av vedtakets innhold eller ankeadgangen. En slik anke hadde imidlertid ikke suspenderende effekt på vedtaket om innreiseforbud. Domstolen vurderte om manglende suspensjon i seg selv utgjorde krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med fjerdeprotokoll artikkel 4. Domstolen viste til tidligere rettspraksis hvor Domstolen har slått fast at manglende suspensjon utgjør krenkelse av artikkel 13 når det anføres at håndhevelse av utvisningsvedtaket innebærer en reell risiko for behandling i strid med artikkel 3 eller artikkel 2. Domstolen bemerket at i saker hvor det ikke anføres en slik reell risiko, er ikke staten forpliktet til å sikre øyeblikkelig suspensjon. I disse tilfellene er staten kun forpliktet til å sikre at effektiv ankemulighet finnes. Ettersom det ikke var anført at klagerne sto overfor reell fare for behandling i strid med artikkel 2 eller artikkel 3 i hjemlandet, fant Domstolen at ankemuligheten i foreliggende sak var tilstrekkelig. Det forelå ingen krenkelse av artikkel 13 sammenholdt med fjerdeprotokoll artikkel 4.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

Andre kategori 1-avgjørelser fra EMD: Desember

BÉLÁNÉ NAGY v. HUNGARY

Date: 13/12/2016 **Application no.:** 53080/13

Articles: P-1; P-1-1; 35; 35-3; 41

Conclusion: Preliminary objection joined to merits and dismissed (Article 35-3 - Ratione materiae); Violation of Article 1 of Protocol No. 1 - Protection of property (Article 1 para. 1 of Protocol No. 1 - Deprivation of property - Peaceful enjoyment of possessions); Pecuniary and non-pecuniary damage - award (Article 41 - Non-pecuniary damage - Pecuniary damage - Just satisfaction)

Side 5 EMD-bulletin Nr. 12 År 2016 Norsk senter for menneskerettigheter

The case concerned a social security benefit paid to the applicant, Ms Nagy. She had received a disability benefit for almost ten years, which was then withdrawn. Her claim to re-start the payments was dismissed, because a legislative change had meant that she was no longer eligible to receive the benefit. Ms Nagy complained that the removal of her disability pension had violated her right to the protection of property.

The Court found in particular that Article 1 to Protocol 1 had applied to Ms Nagy's case, because she had had a legitimate expectation that she would receive the pension, if she had satisfied the criteria set out in the old legislation. The refusal to grant her the benefit had been in accordance with the law (as it arose from the new legislation), and had been in pursuit of a legitimate purpose (saving public funds). However, it had not been proportionate: in particular, because it had involved the complete deprivation of a vulnerable person's only significant source of income, resulting from retrospectively effective legislation that had contained no transitional arrangements applicable to Ms Nagy's case.

Har du kommentarer eller spørsmål? Send mail til: c.b.astrup@nchr.uio.no

Norsk sammendrag på Lovdata.no

PAPOSHVILI v. BELGIUM

Date: 13/12/2016 **Application no.:** 41738/10

Articles: 2; 3; 8; 8-1; 35; 35-1

Conclusion: Violation of Article 3 - Prohibition of torture (Article 3 - Expulsion) (Conditional) (Georgia); Violation of Article 8 - Right to respect for private and family life (Article 8 – Expulsion Article 8-1 - Respect for family life); (Conditional) (Georgia) Pecuniary damage - claim dismissed (Article 41 - Pecuniary damage- Just satisfaction); Non-pecuniary damage - finding of violation sufficient (Article 41 - Non-pecuniary damage - Just satisfaction)

The case concerned an order for Mr Paposhvili's deportation to Georgia, issued together with a ban on re-entering Belgium.

The Court noted that the medical situation of Mr Paposhvili, who had been suffering from a very serious illness and whose condition had been life-threatening, had not been examined by the Belgian authorities in the context of his requests for regularization of his residence status. Likewise, the authorities had not examined the degree to which Mr Paposhvili had been dependent on his family as a result of the deterioration of his state of health.

The Court found, in particular, that in the absence of any assessment by the domestic authorities of the risk facing Mr Paposhvili, in the light of the information concerning his state of health and the existence of appropriate treatment in Georgia, the information available to those authorities had been insufficient for them to conclude that the applicant, if returned to Georgia, would not have run a real and concrete risk of treatment contrary to Article 3 of the Convention.

The Court also found that it had been up to the national authorities to conduct an assessment of the impact of removal on Mr Paposhvili's family life in the light of his state of health. In order to comply with Article 8 the authorities would have been required to examine whether, in the light of the applicant's specific situation at the time of removal, the family could reasonably have been expected to follow him to Georgia or, if not, whether observance of Mr Paposhvili's right to respect for his family life required that he be granted leave to remain in Belgium for the time he had left to live.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

Avgjørelser mot Norge: Desember

SAGVOLDEN v. NORWAY

Date: 20/12/2016 **Application no.:** 21682/11

Articles: 6; 6-1; 8; 8-1

Conclusion: No violation of Article 6 - Right to a fair trial (Article 6 - Civil proceedings - Article 6-1 - Fair hearing - Public hearing); No violation of Article 8 - Right to respect for private and family life (Article 8-1 - Respect for home)

The applicant, Torill Sagvolden, was a Norwegian national who was born in 1929 and died in 2015. The case concerned the enforced sale of her apartment.

In 2004 Ms Sagvolden obtained an apartment in a housing co-operative. Prior to acquiring the property, she entered into a written agreement, whereby she had stated that she would live in the apartment alone, not with her son. However, at some time thereafter her son moved in with her. On repeated occasions, he was involved in quarrels and violent episodes with certain neighbours. In 2006 and 2008 he was convicted for several instances of violence and disturbing behaviour, most of which were committed against his neighbours between 2005 and 2008. A restraining order was imposed on him with respect to four neighbours, the last one expiring in April 2009.

Later that year, the board of the housing co-operative initiated proceedings against Ms Sagvolden, in order to enforce a sale of the apartment. The Oslo City Court upheld the claim that Ms Sagvolden had substantially defaulted on her obligations, and granted the enforced sale. The court decided the case without an oral hearing, on the ground that Ms Sagvolden's objections were manifestly illfounded.

Ms Sagvolden appealed the judgment, but her appeals were rejected by both the Borgarting High Court and the Supreme Court. Ms Sagvolden and/or her son lodged numerous other proceedings relating to the sale of the apartment, but all of these were unsuccessful. Ms Sagvolden died in November 2015. Her heirs sought to pursue the application. Relying on Article 6 § 1 (right to a fair hearing), Ms Sagvolden complained that the decision not to hold an oral hearing in her case had been unjustified. Furthermore, referring to the omission to hold a hearing, she complained that the

order compelling her to sell her apartment had amounted to an unjustified interference with her rights under Article 8 (right to respect for private and family life and the home).

The Court stated that the applicant's son, Mr. T, had standing to pursue the application on the applicant's behalf. The Court also found that the decision to order compulsory sale of the applicant's apartment did not constitute a breach of Article 6 § 1. In its conclusion, the Court especially relied on the fact that there were nothing to indicate that the admissibility of the Housing Cooperative's suit could not be adequately dealt with on the basis of the written case-file. The Court did not find that the applicant's claim was capable of giving rise to any issue of fact or of law which was of such a nature as to require an oral hearing for the determination of the case. Accordingly, the absence of an oral hearing did not render the proceedings unfair for the purposes of Article 6 § 1 of the Convention.

The Court also found that the impugned order of compulsory sale gave rise to an interference with the applicant's "right to respect for... home" within the meaning of Article 8 § 1. The applicant's Article 8 interests were, however, adequately safeguarded in the national decision-making process. The Court found that the measure was in accordance with law and pursued a legitimate aim of protecting "the rights and freedoms of others". Furthermore, the measure was proportionate to the legitimate aim pursued. In the assessment of whether the measure was proportionate to the aim pursued, the Court relied on the fact that the domestic courts had examined the lawfulness of the decision to order compulsory sale in detail. Furthermore, they had reviewed the reasonableness as well as the proportionality of the measure. The Court also noted that the applicant never risked to be left homeless and that she was able to pursue a number of appeals concerning other aspects of the order of compulsory sale.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

*

*

*

+ Nyttige lenker

- Hudoc: EMDs database over egne avgjørelser
- Lovdata: EMD-sammendrag på norsk
- Informasjon om klage til EMD
- EMD-bulletins internettsider
- [Oversikt over EMD-dommer mot Norge](#)
- Norsk senter for menneskerettigheters bibliotek